Paulus, een apostel

Galaten 1 vers 1 - 3

´Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft, En al de broeders, die met mij zijn, aan de Gemeenten van Galatië: Genade zij u en vrede van God den Vader, en onzen Heere Jezus Christus´

Liturgie:

Gezongen:

Ps.45:I

Ps.45:2,3

Ps 95:4

Ps.40:5

Gelezen: Wet des Heren, Rom. 10 en Gal.1:I-6

Gemeente,

Wanneer een brief gaan schrijven, beginnen wij met de vermelding van de naam van de geadresseerde. Wij schrijven dan: Aan de Heer of Mevrouw X te IJ. Daarna aan het einde van de brief, vermelden wij onze naam en adres. Zo hoort het en zo doen wij dat dan ook. Het is niet gepast om in een brief met je eigen naam te beginnen en dan de naam van de geadresseerde te vermelden. Dit is geheel anders in de Grieks-Helleense wereld, waarin Paulus leefde en werkte. Daar was het de gewoonte eerst je eigen naam als afzender te noemen en dan naam van de geadresseerde te vermelden.

Paulus

Vandaar de inzet met: Paulus. Letterlijk betekent dit: ´de kleine´. Het is de vervorming van een Hebreeuwse naam: Saul. Hij is dus de schrijver van deze brief. Zie hem ergens zitten in een volkswijk van Corinthe of Efeze. Hij is druk bezig met het maken van tenten. Op deze wijze verdient hij zijn eigen boterham en is van niemand afhankelijk dan van God. Zijn vingers gaan gemakkelijker om met de zware naald om deze door het weerbarstige tentdoek te krijgen dan met de spitse pen. Niet, dat hij geen ´letters gegeten heeft´. Dat heeft hij wel, en zelfs veel gedaan: maar het schrijven ligt Paulus niet zo erg. Daarom dicteert hij liever en laat een ander zijn gedachten op papier zetten. Wanneer hij zelf een brief of een gedeelte van een brief schrijft, verontschuldigt hij zich bij voorbaat over de koeienletters, die hij gebruikt.

Paulus is een man, die zichzelf geen rust gunt. Altijd is hij bezig. Hij is in de dienst van Christus getekend in zijn lichaam. Opnieuw overvalt hem de onstuimige drang om een brief te schrijven. In bepaalde tijden heeft hij machtig veel te schrijven. Dan borrelen de gedachten in hem op en komen de woorden Gods als duiven op hem aangevlogen. Dan gaat hij ervoor zitten om ruim baan te geven aan de stroomversnelling van zijn gedachten. De pen van zijn secretaris kan het dan vaak niet bijhouden. Zijn pen ijlt over het papier. Zo ontstaat dan de brief.

Paulus schrijft aan de Kerk van Christus' over het werk van Christus', gedreven door de Heilige Geest. Daarmee schrijft de apostel ook aan ons. Het is dus een brief voor alle tijden en eeuwen en is ten hoogste actueel, bij de tijd! Is dit wel zo, vraagt u? Heeft Paulus in de Galatenbrief ons op het oog? Of Paulus geweten heeft, dat zijn brief aan de Galaten nog vele eeuwen na zijn dood als het gezaghebbende Woord van God gelezen zou worden is een vraag. Maar het is géén vraag of de Heilige Geest, die door middel van Paulus schrijft, ons op het oog heeft. Het heeft de Heilige Geest behaagd ook deze brief in de canon op te nemen. Met onze geloofsbelijdenis (art.5) belijden wij dat wij al deze boeken ontvangen voor heilig en canoniek, om ons geloof daarnaar te reguleren, daarop te gronden en daarmede te bevestigen.

Was Paulus wel een apostel?

Paulus noemt zichzelf: apostel. Wat betekent dit woord eigenlijk? Wij hebben dit woord honderdmaal gebruikt, maar vatten wij de zin? Een apostel in het gewone leven van die tijd was een gevolmachtigde, Hij verrichtte in de naam en de opdracht van zijn zender allerlei handelingen als koop en verkoop. Hij mocht verlovingen en huwelijken voltrekken en deze handelingen hadden dan rechtskracht. In de synagoge was een apostel een gevolmachtigde om de gebeden uit te spreken. Ook in het Jodendom was de naam *apostel* bekend. Het was iemand met een omschreven opdracht voor een bepaald doel. Van hieruit valt er ook licht op de zending van de zeventig mensen zoals ons dit beschreven wordt in de evangeliën. Zij moeten prediken en duivelen uitwerpen. Maar hun opdracht is tijdelijk. Na volbrenging van hun taak zijn ze weer apostel af.

Geheel anders is dit met de twaalven. Zij hebben niet alleen een aparte plaats onder hen, die Jezus volgden, maar ook een blijvende opdracht. Zij zijn voor hun leven geroepen. Hun aparte plaats is, dat zij oor- en ooggetuigen van het leven en het werken van Jezus op aarde geweest zijn, en dat van het begin af. Als zodanig zijn zij de door Christus gevolmachtigden om aan alle creaturen het evangelie te verkondigen, beginnende van Jeruzalem en Samaria en voortgaande tot aan de einden van de aarde. Zij hebben niet alleen de opdracht en de volmacht van Christus, maar ontvangen tot de verwerkelijking van hun taak ook de Heilige Geest. Dit twaalftal speelt een grote rol in de Schrift. Let op hun getal. Geen dertien, geen elf, maar twaalf! Toen Judas dan ook uitviel, werd alle moeite gedaan deze vacature weer vervuld te krijgen en het gebeurde in de keus van Matthias.

Maar, wanneer wij dit alles op ons laten inwerken, rijst als vanzelf de vraag: Was Paulus dan eigenlijk wel een apostel? Behoorde hij tot de twaalven, die van het begin aan met Jezus geweest waren? Nee! Hij was niet met Jezus geweest van het begin aan. Hij was dus geen oor- en ooggetuige geweest van het leven en werken van Jezus. Hij was...de dertiende, ook toen al een aangevochten plaats. Paulus is erbij gekomen als een ontijdig geborene. O, wat was hij tegen Jezus geweest! En wat had hij de gemeente van de Heere Jezus ten bloede toe vervolgd! Paulus is een vreemde eend in de bijt! Hij is niet tot Christus gekomen voor het Kruis, ook niet voor de hemelvaart, maar daarna!

Daarom was het apostelschap van Paulus zo'n aangevochten zaak. Dat was de zwakke plek, waarvan zijn tegenstanders altijd gebruik gemaakt hebben. Zij zeiden: Paulus is geen echte apostel. Hij heeft zichzelf ingedrongen. En dat geloofden de gemeenten in Galatie: De hoge wegen van God werken ook toen verdacht gemaakt! Daarom begint de apostel deze brief met: ‘Paulus een apostel’. Hij stelt van meet af aan zijn apostelschap buiten discussie. Niemand heeft het recht dit apostelschap te betwijfelen.

Paulus heeft er geen zin in om voor de Galatiers examen te doen, waarbij zij de uitslag bepalen. Het apostelschap van Paulus is een zaak van Jezus Christus, dat loodrecht uit de hemel naar deze aarde daalt. Dat is intussen een hele zaak! Want met de Galatiërs worden ook wij op onze plaats gezet en zegt Paulus tot ons: Mijn gezaghebbende plaats als apostel van Jezus Christus staat niet tot uw beoordeling, maar *alléén* ter beoordeling van Jezus Christus! Hoor maar wat de tekst zelf zegt: 'Paulus een apostel, geroepen en niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader die Hem uit de doden opgewekt heeft' (vers1).

Wie Paulus niet riepen.

Eerst krijgen wij een dubbele ontkenning. Eerst zegt Paulus tweemaal hoe het *niet* is. Dat kan ook vandaag nodig zijn. Paulus' apostelschap stond in de gemeenten van Galatie aan zware bestrijding bloot. Er waren in deze gemeenten dwaalleraren binnengeslopen, die de apostel verdacht maakten en oordeelden, dat hij wel een aardig woord bracht, maar dat het eigenlijke en het goede woord pas door hen verkondigd werd. Wij zullen er in de loop van deze brief nog veel meer over horen. Om deze verdachtmaking nog beter ingang te geven, werd daarbij gesuggereerd, dat de andere apostelen door Christus geroepen waren, maar dat Paulus van mensen of door middel van een mens zou geroepen zijn.

Vandaar de felle ontkenning aan het begin: *niet* van mensen, wie dan ook! Worden hier de andere apostelen bedoeld? Zouden zij Paulus tot deze taak geroepen hebben? Als dit zo is, wilden Paulus' vijanden zeggen: Eerst is Paulus van mensen (apostelen) geroepen, heeft hij zijn gezag aan de apostelen ontleend, maar van lieverlede is hij naast de andere apostelen gaan staan, ja, hij gaat zelfs boven hen staan! Want hij praat de mensen naar de mond, maakt het gemakkelijk christen te zijn, schaft de besnijdenis af, enz. Niet van mensen!

Maar ook niet *door* een mens! Zegt Paulus hier niet teveel? Lezen wij niet in de Schrift, dat de Heere Ananias zendt naar Paulus en dat hij moet zeggen, dat Paulus 'een uitverkoren vat' is om Christus' Naam te dragen voor de heidenen en de koningen en de kinderen Israëls? En heeft Barnabas Paulus later niet in de kring van de apostelen binnengeleid? En tenslotte: werd hij niet later in de gemeente van Antiochië tot apostel gekozen?

Dat alles is waar. Maar voor alle dingen en boven alle dingen uit heeft Christus Zelf Paulus geroepen zonder enige bemiddeling. En deze rechtstreekse roeping door Christus voor Paulus het kenmerk voor zijn apostelschap. Is dit soms niet waar? Was er iemand bij, toen Paulus sidderend ter aarde viel en op de roep: 'Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?' antwoordde: 'Wie zijt Gij Heere'? Was er iemand bij toen hij vroeg: 'Wat wilt Gij dat ik doen zal'? De komst van Ananias, het binnenleiden door Barnabas en het gekozen worden tot apostel in de gemeente van Antiochië waren even vele bevestigingen en getuigenissen van de rechtstreekse roeping van Paulus door Jezus Christus Zelf!

Rechtstreekse of middellijke roepping ?

Intussen behoren wij, gemeente wel te onderscheiden. De apostelen zijn allen rechtstreeks door Christus geroepen, maar de evangelisten en ouderlingen en diakenen, de herders en de leraars werden middellijk geroepen. Dat wordt niet altijd uiteengehouden, ook nu. Wanneer de apostelen in de gemeenten ambtsdragers kozen, dan gebeurde dit onder aanroeping van de Naam des Heeren. Dat deed Paulus niet op zijn eentje maar in gemeenstap met de gehele gemeente. Wanneer bijvoorbeeld Timotheüs en Epafras tot evangelisten worden geordend, zijn de oudsten van de gemeente, ja, het geheel der gemeente daarbij ten nauwste betrokken.

Allereerst werd erop gelet of zij het geloof hadden dat alle kinderen Gods gemeen is. Verder werd er opgelet, of zij de nodige gaven hadden om anderen te leren. Ook deze roeping komt van Godswege, maar door middel van Gods gemeente. Vandaar dat het formulier tot bevestiging van predikanten, ouderlingen en diakenen ook nu nog vraagt: ‘of gij gevoelt in uw hart, dat gij wettelijk van Gods gemeente en mitsdien van God Zelf tot deze heilige dienst geroepen zijt’. Deze roeping is niet minder, maar wel anders. De apostelen werden dus onmiddellijk door Christus, wij allen middellijk door Gods gemeente en mitsdien van God Zelf. Maar dan in de tegenwoordigheid Gods en met aanroeping van de Naam des Heeren. Nu kennen wij niet meer de apostelen. Zij zijn geworden tot het fundament van de Kerk. Wordt de Kerk niet gebouwd op het fundament van Christus en de apostelen? Zijn zij nog niet dagelijks in ons midden in het gezaghebbende woord, dat gesproken wordt?

In alles hebben wij te bedenken, dat niemand zich ongeroepen indringt in de gemeente Gods. Ook dat gebeurt, soms onder zeer schoonschijnende redenen Maar het is te veroordelen en de zegen Gods rust er niet op. Zonder wettige roeping van de gemeente mag niemand in de ambten dienen. Met een andere gemeente heeft een dienaar des Woord van een bepaalde plaats niets te maken. Dat is zijn terrein en domein niet.

In de verkiezing tot de ambten zijn wij dus middellijke wijs aangewezen op de gemeente. Calvijn zegt, ‘dat het niet te verwachten is, dat God door een openbaring van de hemel bekend maakt, wie Hij verkiest’. Wat wel geoorloofd is? Dat wij begeren naar het ambt van een opziener. Dan begeren wij een voortreffelijk werk. Maar wij hebben te *wachten* op de roeping van de gemeente!

Waarom leggen wij op deze wettige roeping van de gemeente en mitsdien van God Zelf zo de nadruk? Omdat de zekerheid aanwezig moet zijn, dat God *Zelf* door ons spreekt! Een dienaar des Woords dient de lippen van God te zijn. Hij is een ambassadeur van de grote Koning. Hij is een gevolmachtigde van de levende God, die niet als prive-persoon, maar als gezant met gezag van zijn Zender moet spreken. Daarom stelt Paulus zich niet voor als: Paulus van Tarsen, maar als: ‘Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen ,en ook niet door middel van een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt’.

Het behoort tot een van de noden van de Kerk, dat ook nu de oogst groot is, maar de arbeiders weinig. Talloze gemeenten zuchten onder vacaturen, die maar niet vervuld worden. Kerkenraden zijn soms moedeloos onder de vele teleurstellingen. In andere gemeenten is soms uiterst moeilijk in voorkomende vacaturen van ouderlingen en diakenen te voorzien. Zijn er onder de lezers dan niet, die het ambt van een opziener begeren? Zijn er niet onder de jonge lezers jonge mannen, die er naar staan in de gemeenten te gaan arbeiden? Zijn er ook nu geen moeders en vaders, die bewogen zijn met het lot van Gods Kerk en hun kinderen graag voor deze dienst afstaan? Zijn er geen gebedsworstelingen aan de troon Gods, dat Hij arbeiders uitstote in Zijn oogst? Heeft de Heere Jezus ons niet de weg gewezen, toen Hij ons wees op een voortdurend gebed? Het is een voortreffelijk werk! Het is aan te bevelen! Die dienst heeft nog nooit iemand verdriet gebracht, hoe zwaar deze ook zijn kan. Het is een goede dienst, die vruchten geeft voor het eeuwige leven!

Jezus en de ambten.

Intussen blijft uit deze woorden, dat de ambten van apostel, profeet, evangelist, herders en leraars, ouderlingen en diakenen *uit Christus* zijn, Dit moeten wij goed vasthouden ook in deze tijd. Er een algemene hang in de Kerk om de ambten diensten te noemen en het ambt een verbijzondering te achten van het ambt aller gelovigen. Hoewel het ambt aller gelovigen een bijbelse zaak is en wij daarop later nog wel uitvoerig terugkomen, is het ambt niet alleen uit het ambt aller gelovigen te verklaren, maar uit Christus. Hij heeft gegeven sommigen tot apostelen, sommigen tot profeten, sommigen tot herders en leraart, sommigen tot evangelisten, tot de volmaking der heiligen, tot opbouw van het lichaam van Christus.

In het ambt zit zeker het element van de vertegenwoordiging Gods op aarde. De Heere Jezus heeft gezegd: 'Wie U hoort, die hoort Mij en wie Mij hoort, die hoort de Vader, die Mij gezonden heeft'. Tot de afbraak van de bijbelse leer in deze tijd behoort ook, dat men dit gezagselement miskent en alles uit de mens en zijn dienst en uit de gemeente laat opkomen. Daaruit is ook de on-Bijbelse maatregel de vrouwen tot de ambten toe te laten te verklaren. Dat is een droeve zaak, die om voortdurende tegenspraak en protest vraagt.

Jezus Christus roept tot de ambten. En Hij blijft dit doen. Deze roeping heeft een begin, maar ook een voortgang. De werkwoordsvorm, die de apostel voor dit geroepen zijn gebruikt, geeft aan, dat dit een *voortdurend* roepen is. Het is dus niet zo, dat wanneer iemand eenmaal geroepen wel in orde is. Integendeel, het is een dagelijks opnieuw geroepen worden tot deze heilige dienst. Want Jezus Christus, die roept, is Zelf de geroepen Knecht des Heeren. Hij zegt in Jesaja 'Hij wekt alle morgen, Hij wekt Mij het oor, dat Ik hore, gelijk degenen, die geleerd worden'.

De roepende Jezus Christus is zelf de Geroepenen. In deze roeping blijft Hij staan, ook nu Hij in heerliikheid aan de rechterhand van de Vader is. Vandaar zet Hij Zijn werk voort en wil in voortdurend contact staan met Zijn geroepen dienstknechten. Zal een ambt, een ambt zijn en niet verworden tot een lege huls, dan is het luisteren naar de stem des Heeren de grote veronderstelling. Wil een ambtsdrager met gezag naar buiten optreden, dan is een dagelijks gewekt worden om te horen noodzakelijk. Dan is het: Spreek, Heere, want Uw knecht hoort, Dat is iets anders dan: Luister, Heere, want Uw knecht spreekt. Ambtsvolmacht is nog iets anders dan ambtshoogmoed. De eerste is uit Christus en de tweede is uit eigen boze vlees!

Paulus is geroepen door *Jezus Christus*. Let op de scherpe tegenstelling: niet van mensen, en ook niet door middel van een mens maar door Jezus Christus. Let op deze namen. De Naam van Jezus was hem in de ziel gezonken: 'Ik ben Jezus, die gij vervolgt'. De Naam Christus gaf en geeft autoriteit aan wat Hij als Jezus gedaan had. En van God de Vader. Daarin wordt de nadruk gelegd op de eenheid van de Vader en de Zoon. Jezus Christus staat aan de kant van God. Hij is van God en Zelf God. Hier verschijnt de Zoon als de Gezondenen en de Gezalfde, als de Middelaar. Al wat Hij doet, gaat op God terug, die zendt En van God de Vader geeft aan de roeping goddelijke kracht en werkzaamheid. In dit werk verheerlijkt God de Vader Zich en betoont daarin Zijn goddelijke liefde en ontferming.
God Vader. Het staat er zonder lidwoord. Dit wijst er op dat 'Gods Vader zijn' volstrekt is ten aanzien van Jezus Christus en van allen, die Hem vrezen!

Wat hebben wij eraan?

Ik hoor iemand vragen: Wat betekent dit nu voor ons? Waarom legt Paulus zoveel nadruk op de roeping? Het antwoord kan niet anders luiden: u en ik, wij allen hebben *onfeilbare zekerheid* nodig over het evangelie, dat ons verkondigd wordt. Wij moeten er op kunnen leven en kunnen sterven. Wij moeten weten, dat het Woord, dat wij horen, van God Zelf is, Gods eigen mond is. Anders blijven wij in altijd durende twijfel. De verkondiging van het evangelie, zuiver en onverkort is het hartzeer van de duivel en van de dwaalleraren. Het ondermijnen van de zekerheid van de roeping van de apostelen en de dienaren des Woord heeft maar een doel: het evangelie te vervalsen!

Wanneer wij vanuit dit bijbels gezichtspunt de huidige onzekerheid ten aanzien van de ambten bezien, worden wij getroffen door de sluwheid van de vorst der duisternis en van de dwaalleraren ook van deze tijd om de prediking van het Woord Gods te ondermijnen. Het is ontstellend, wat wij daarover in deze tijd lezen en horen. Daarom is het nodig, dat u als gemeente en dienaren geoefend worden in krijgstactiek van de vorst der duisternis om hem en al zijn dienaren met de wapenen van het Woord Gods te bestrijden.

De gemeente moet zeker zijn van de *waarachtigheid* van het onvervalste evangelie. Daarbij moet de mond van dwaalleraren gesnoerd worden door de klare uitspraken van het Woord van de levende God. Wat doen de dwaalleraren? Zij klimmen over de rug van de wettig geroepen dienaren omhoog, trappen deze naar beneden om zichzelf ongeroepen in te dringen in het huisgezin van God. Met welk doel? Om te slachten en te vernielen. Wat prediken zij? Niet Gods Woord, maar eigen dwalende gedachten. Hun toeleg is de eenheid van de gemeente kapot te breken. Een niet geroepen mens is een ramp voor de Kerk en voor zichzelf. Hij verderft zichzelf en anderen. Hij gaat zelf niet in en verhindert anderen in te gaan. Daarom, wie verstaat, dat de eer van God en de redding van mensen op het spel staat, zal zich niet stoten aan de uitvoerigheid, waarmee Paulus op deze roeping ingaat, maar zich verheugen over de ontwijfelbare zekerheid van het evangelie als de redding van zondaren!

Wie verstaat dit? Wel, die met vrucht en zegen onder het gepredikte Woord zit. Die zelf door deze dienst geroepen wordt uit de duisternis en dit Woord niet hoort als het woord van een mens maar zoals het waarlijk is: als *Gods* Woord! Dat is de krachtdadige roeping door Woord en Geest. Dan erkennen wii, dat God dienaren roept, opdat dezen ons zullen wegroepen van de weg, die naar het verderf leidt. Kent u die roeping? Vielen al uw wapens uit de hand? Drong het tot u door, dat God Zelf u roept? Dan is er kracht in het Woord en de bediening ervan en wend u eenmaal en wordt u telkens opnieuw geroepen tot boetvaardigheid en geloof. Wat wordt het wonder, dan groot, dat God de Vader Zijn Zoon roept. Dat deze Knecht des Heeren met de Vader de apostelen roept. Dat de apostelen in de tegenwoordigheid Gods de herders en de leraars roepen met de ouderlingen en diakenen om U persoonlijk te redden!

Ziet u zo God aan het werk? Weet u dat Hij steeds vroeg op is en zendt om u zalig te maken? Komt, verwondert u hier, dat de Heere er alles voor over heeft om u te treffen en te raken. Hebt u vrucht gehad onder de bediening van het Woord Gods? Dank Hem er vandaag nog eens hartelijk voor en zeg: Ik zal U hartelijk liefhebben Heere, mijn sterkte! Hoe erg, wanneer u deze roeping nog steeds verworpen hebt en uw eigen weg gaat! Bedenk toch, dat God Zelf u door deze worden roept Hoe zult u het eeuwig betreuren, wanneer u de Heere laat praten!

Waar en vals.

Tot nu toe hebben wij u gesproken over wettig geroepenen en indringers. Maar is dit onderscheid wel zo gemakkelijk aan te geven? Hebben de valse apostelen van alle eeuwen zich niet voorgedaan als echte apostelen? Beroepen ook vandaag mensen die een ander evangelie brengen of het evangelie verminken, zich er niet op, dat zij wettig van Gods gemeente en mitsdien van God Zelf geroepen zijn? Zijn er ook nu niet mensen, die van de godzaligheid een gewin maken? Zijn er ook nu niet ambtsdragers, door valse motieven geleid worden en schandelijke begeerten najagen?

Heeft dan de gemeente Gods helemaal geen verweer? Moet zij dan alles maar aanhoren, wanneer het onder het motto van een wettige zending gebracht wordt? Deze vraag gaat temeer klemmen, waanneer de Kerk niet biddende de wacht houdt bij de toelating van de dienaren des Woords en een scherpe keur aanbrengt onder hen, die zich daarvoor melden? Dubbel moeilijk, wanneer het geloof is ingezonken en de wijze met de dwaze maagden in slaap gevallen zijn. Was ook Kajafas niet een wettige ambtsdrager? En veroordeelde hij niet Christus? Wordt in de Naam van de Heere en van Zijn gemeente niet vaak het grootste onrecht gedaan? Heeft niet elke kerk op aarde mogelijkheid in zich te vervalsen en in naam van de waarheid de leugen te verkondigen?

Dit alles en veel meer is waar. Maar ook is waar, dat de Heere Zijn volk niet zonder afweer laat. Johannes zegt: ‘Gij hebt de zalving van de Heilige Geest ontvangen’. Deze Heilige Geest is het enige wapen tegen de dwaalleer. En het is een geducht wapen! Bovendien heeft God aan sommigen in de gemeente de gave van de onderscheiding der geesten gegeven, zodat de ware aard en bedoeling doorzien wordt. Zoals met elke gave, is ook hier veel namaak. Niet ieder die zich opwerpt om anderen te beoordelen en vooral te veroordelen is gezalfd met de Heilige Geest. Maar het misbruik neemt, Gode zij dank, het rechte gebruik niet weg!

Tenslotte wijst de Heere Jezus het voornaamste onderscheidingsteken aan, wanneer Hij zegt: ‘aan hun vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook een vijg van doornen! Zo zult gij hen aan hun vruchten kennen. Niet een ieder, die zegt Heere, Heere zal ingaan, maar die daar doet de Wil des Vaders, die Mij gezonden heeft’.

Troost voor de geroepenen

Gelukkig, wanneer wij niet voor onze tegen zaak behoeven te staan, maar dat wij een Getuige in de hemel hebben voor onze dienst in het evangelie. Hoe vaak kan gebeden worden in alle strijd en aanvechting: Gedenk, Heere, dat ik Uw knecht ben en mij geroepen hebt tot deze taak. Het duidelijkst komt deze roeping uit, wanneer wij met de apostel onder verdachtmakingen doorgaan niet alleen van de zijde van de tegenstanders (dat is te dragen) maar juist van hen, die wij onder het evangelie in onze dienst tot een zegen geweest zijn. Dat heeft Paulus ondervonden! Want zij, die beter konden weten, omdat zij door de dienst van de apostel geteeld waren, lieten zich door deze verdachtmakingen beïnvloeden. Dubbel pijnlijk en geschikt om ons tenslotte van alle mensen te doen afzien en alleen met God achter te blijven. Om hart en ziel te laten doorgronden door God en met gezag en volmacht op te treden tegen hen, die de bediening voor anderen pogen onvruchtbaar te maken.

De bevestiging van onze dienst ligt verder voor een niet gering deel in hen, die God onder onze dienst trekt tot de Zoon van Zijn welbehagen. Zij zijn de zegelen aan onze bediening en zullen ons niet leeg doen staan, waanneer wij voor God geopenbaard worden. Daarom mag ook nu voor de dienst van deze Koning geworven worden. God gaat ook nu, roepend en wervend door de gemeente. Hij roept allen tot bekering en geloof. Sommigen roept hij daarenboven tot de dienst in de ambten in Zijn koninkrijk.

Een machtige God

Deze roeping is niet zonder gevolg! Deze roepende God is niet onmachtig. Hoor maar: Hij heeft Jezus *uit de doden opgewekt*! Vanwaar deze toevoeging? Een versiering? Dat kunt u denken! Want Paulus is nog steeds met zijn roeping bezig. Deze roeping zit vast aan *Jezus Christus*. En Jezus Christus is niet een dode, maar een levende! Het evangelie, dat Paulus verkondigt is verbonden met de Opgestane. Immers in dit Evangelie gaat het om de vraag: 'Hoe zijt gij rechtvaardig voor God'? Dan is het antwoord: alléén in de opgestane Christus. Want in Hem heeft God Zijn gerechtigheid betoond, die de onze wordt door een waarachtig geloof. Buiten deze gerechtigheid zijn wij aan de dood en het oordeel onderworpen. Dan dienen wij weggedaan te worden voor het aangezicht van God. Daarom is in de opstanding van Christus het evangelie *zeker* gesteld. Immers in de Opgestane klinkt de hemelklok: Jezus Christus overwon de duivel, de zonde, de wet, de dood en de hel!

Wanneer deze gerechtigheid wordt weggeworpen(en dat deden de Galaten) of vermengd wordt met eigen werk, dan valt het werk van de Vader en de Zoon. Dan is het evangelie geen evangelie meer. Daarom stelt Paulus God de Vader voor als de Opwekker van Jezus Christus uit het midden van de doden. Dat is een zijdelings vermaan aan de Galaten en aan ons, dat zij en wij niet afwijken van dit evangelie. Want dezelfde God, die Jezus Christus uit het midden van de doden opwekte, (o, zie Hem liggen onder de doden, gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking) is ook vandaag de Levendmaker uit de doodslaap van de zonde.

Dit gebeurt weliswaar naar Gods vrijmacht, maar nooit buiten de prediking van het evangelie om. Want in de gehoorzaamheid aan de roeping van God dit evangelie te verkondigen, maakt God de doden levend. Verkijk u dan niet op het feit, dat Christus na Zijn dood Paulus tot apostel riep, en verkijk u niet op het feit, dat Christus zoveel eeuwen na Zijn dood nog dienaren roept en door hun dienst dode zondaren levend maakt. Want Hij is niet minder geworden sinds Zijn dood en opstanding, maar meerder in kracht en macht! De Vader heeft Hem alle macht gegeven in de hemel en op de aarde en reikt ook nu door deze woorden tot u, die dit leed! Gelooft u dat?

Van die macht van God in de opwekking van Christus zijn alle kinderen Gods het bewijs. 'U, die dood waart door de zonden en de misdaden heeft God leven gemaakt met Christus'. Deze levendmaking geschiedt door de *prediking van het heilig evangelie*. Het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het gepredikte Woord. Achter het gepredikte Woord staat de Zender, staat Christus, staat God de Vader, die Jezus uit de doden heeft opgewekt. Van Hem is de zending, de volmacht en de levendmakende kracht. Deze opstandingskracht uit God botst met de wereld van onze geboorten. Onze geboorte uit wie dan ook, doet niet mee, zet geen zoden aan de dijk, is eerder een sta in-de-weg! Maar in de prediking werkt de Heilige Geest de wedergeboorte uit de opstanding van Christus! Wanneer Hij u aanraakte en aanraakt ging en gaat het woord in vervulling: Amen, amen, zeg Ik u, de ure komt en is nu, dat de doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben zullen leven.

Dan ontwaken wij uit de verschrikkelijke doodslaap van de zonde met ontzetting, omdat wij tegen God gezondigd hebben; met verbazing over het feit dat wij er nog zijn en met verwondering, dat aan mij als de voornaamste der zondaren genade geschiedt. Maar ook met smeking en dankzegging voor deze onverdiende genade en met de gehoorzaamheid des geloofs. De geboorte uit God staat haaks op onze natuurlijke geboorte en snijdt deze af.

Een Persoonlijke toespitsing

Bent u nog nooit tot dit evangelie gekomen? Ziet u niet dat God de eeuwen door bezig is om in elke generatie dienaren te plaatsen die roepen: ‘Ontwaakt, gij, die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten? Zo u horende doof bent, wacht u een ander ontwaken! Een ontwaken tot afgrijzing en versmading! Daarom hoor! Niet een dienaar, maar *God* Zelf roept u door Zijn Woord: Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven? Nu is het de wel-aangename tijd, nu is het de dag der zaligheid! ‘Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden’! Deze vermaning is zeer ernstig! Want de opgestane Christus werkt, maar ook de dood werkt. Ook de dood is een werkzame macht, die afstompend, vergrovend en eeltvormend werkt.

Groot is de vertroosting voor allen, die het ontdekt hebben en het weten, dat de dood in hen werkt, maar zijn macht verloor, omdat het leven van Jezus midden in de dood wordt uitgewerkt. Dan stijgt de bede steeds omhoog: Laat mijn ziel leven en zij zal U loven! Maar dat geeft dan ook aan de gemeente Gods van onze dagen de taak uiterst waakzaam te zijn tegen de vervalsing van het evangelie en de vertroebeling van de bronnen, van waaruit het heil stroomt. Of Jezus en Zijn gerechtigheid is u alles of u vermengt Hem met iets van uzelf. Dit laatste is levensgevaarlijk, zoals uit het vervolg, van deze brief wel blijken zal. Het eerste: Jezus Christus is alles, gaat door veel ontdekking, strijd en aanvechting heen. Het evangelie wordt onder veel strijd verkregen persoonlijk en gemeentelijk. Het wordt ook alleen onder veel strijd bewaard en behouden. De ontdekking van Christus aan ons hart gaat door duizend stervenssmarten heen. Het is het zaligmakend evangelie dat in onze oren ruist, wanneer wij als dood aan Zijn voeten vallen en Zijn stem horen: ’Ik ben dood geweest en Ik leef tot in alle eeuwigheid’. Aan Zijn leven hangt ons leven, nu en altijd. Want Hij zegt ‘Ik leef en gij zult leven’!

Amen.